

Reflexions d'estiu

Ds, 6/08/2011 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Tots associem que amb l'arribada del calor de l'estiu, molts de nosaltres gaudim d'un valuós període de temps que ens permetem administrar lliurement i sense horaris, un temps que realment diem que és per a nosaltres. I, molta gent, també jo durant molts anys ho vaig fer així, decideix viure'l viatjant, visitant altres països, descobrint altres cultures, gaudint de noves vivències amb els sentits ben desperts... Tot plegat amb la idea, a voltes errònia, de fugir de la nostra rutina quotidiana.

Ara, ja no tant jove, i amb una motxilla carregada de viscudes i intenses experiències em pregunto si, realment, el que anomenem rutina quotidiana, quan es gaudeix del que es fa, ho és o simplement no és una etiqueta més?

Evidentment que cada dia de l'any hem de complir amb les obligacions bàsiques d'anar a treballar, portar la canalla a l'escola -els que tenim fills-, recollir-los, preparar l'esmorzar, el dinar, el sopar, arreglar la roba, netejar la casa, comprar... Tot pautat en un període de vint-i-quatre hores, set dies a la setmana. Però, cada cop més -ho déu fer l'edat i la intensitat amb què es viu- també penso que dins d'aquesta pauta hem de poder intercalar moments diferents, distesos, de riures, d'abraçades, de jocs, i no relegar-los sols al període vacacional.

Sentir com el brunzir del despertador es converteix en un petó acompanyat del somriure de la meva filla; passar-nos hores jugant a pentinar-nos davant el mirall; pintar-se les ungles dels colors de l'Arc de Sant Martí, perquè ara no hem d'anar a l'escola; gaudir menjant amb cullereta un gelat amb caramel, intentant que no es taqui el vestit; passar part de la tarda nedant a la piscina, o corrent amb bicicleta, ... en definitiva sentir-se mare o pare, fent de pare o mare més enllà de les obligacions que ja venent preestablertes i deixant-se amarar de la satisfacció dels infants per tenir-nos a l'abast a tota hora!

Certament són unes vacances diferents a com les vivia uns anys enrere, ara s'emmarquen en una altre espai -temps i ens ajuden, com a família, a continuar consolidant els fonaments dels vincles més preuats d'una sòlida relació familiar.